

Apokrifë – 20 (Jak dwòje dzecy)

Jak dwòje dzecy,

Co jich prawòtë a kròsë wërzeknąc nie jidze

Stojelë, za rãce sã trzimiącë

Adóm, jakbë słuńcowim widã mówił

Ewa z piãc copoma na głowie, co zgasłã chwałã rzeszã

Dwa na skarniach, przë ùszach i jeden z tëtù

Wanożëlë pò rajù a ceszëlë sã wszëternòstczim

Kwiatną damã przeszlë na òstrów westrzód wòdë błogòsławieństwów

Pòde drzewò, co sztòft miało chójczy a brzòd jakno różë pączczy

No drzewiã żęcò òbzdobioné spiéwã biòtëch ptòszków

Tej-sej gùtorzëło w stòri mòwie wietwów drobnëchnëma lëstkama

Z zezagrobłowim sąsòdã: drzewã pòznaniò dobra a zła,

Co jak palma bëło, z szeroczima lëscama

Pò piãc krëszkòwatëch brzadów wiszało w karnie z pãpkã na wiérzkù

A Adóm jesz wej, nie zmerkòł, że je hetero...

Tómk Fópka, Chwaszczëno, 15 lëpińca 2015 rokù